

Pos siñór, una volta diu que en ú dels quatre ó cinc poblets, que componen encara hui en lo dia la Vila, y Honor de Corbera, habia un Retor d'aquells, que s'estilaben *in illo tempore*, es dir, de polsereta blanca, y montera de tersio-pelo, inseparable compañero del gefe de la seua sacristia, (que per forsa debien dirli Perét) amant dels seus feligresos, molt virtuós, y sencillo al mateix temps, y en una paraula..... un Retór, de cuya vida y milacres es conserven encara en lo nostre temps prou recuerdos per tota aquella contorná.

Pos siñor, com vach dient, el tal Retor pu-
chá un dumenche al pulpít, com tenia de costum, á esplicarlos l'evancheli als seus parr-o-
quians, que solien ascoltarlo casi semper en la boca uberta, y..... els ulls tancats. Habia prés per tema en lo seu sermó *la caritat*; y tratant de fer vore quant apresiabile es als ulls de Deu esta virtut, els dia entre atres coses—

«Si señores, l'avarisia rompe el saco,

Y con el saco roto.....

Se pierda el barco, y el Piloto.»

Luego deixantse estar de figures retoriques, y parlant en llengua mes clareta, pera que tots l'entengueren (perque es menester ferse carrec de la clase de aquells *siudadanos oyentes*) els pintá á son modo atres varios atributs de la caritat, soltant per últim la espresió de que «el que tenia dos capes debia donarne una al pobre, que no tinguera en que taparse.»

Pos siñór, doná la casualitat de que en un rinconet de la iglesia habia estat achopit escoltant el sermó l'agüelo Pebre Negre, que per